

600 in Orientali

Cum aceasta specie umana nu se multumeste niciodata cu ce stie sau cu ce a facut pana in acst moment, nici noi ne ne-am multumit cu superba tura din Apuseni de anul trecut. Pentru anul acesta ne-am propus ceva mai lung, de doua ori mai lung. Am ales sa parcurgem cu bicicleta Carpatii Orientali din cel mai nordic punct al lor pana in cel mai sudic folosind pe cat posibil doar drumuri forestiere. Am vrut, la fel ca in Apuseni, sa dormim doar pe unde apucam, in suri, manastiri sau case parasite. Am dorit initial ca traseul sa inceapa chiar din Ucraina, undeva la 50km de granita cu Romania, apoi am vrut sa incepem din localitatea Brodina aflata la doar trei km de granita cu Ucraina. Am reusit, cu ajutorul lui Alex, sa realizam in intregime pe GPS traseul, asa incat sa avem cat mai putine sanse sa ne ratacim. Veti vedea insa in ce coclauri am intrat tocmai din cauza GPS-ului. In tren am decis totusi sa incepem de la Manastirea Putna, fiind un obiectiv mult mai reprezentativ decat celelalte doua. Urma sa parcurgem mai multe masive montane, muntii Obcinele Bucovinei, muntii Bistritei, muntii Hasmas, muntii Ciucului, muntii Nemira si muntii Vrancei. Am ratat muntii Ceahlau si Rodnei dar ii lasam sigur pentru data viitoare. In total aproximativ 500 km care in final, datorita conditiilor meteo, au fost 618.

Ziua 1

Ne-am strans 5 baieti, Radu, Marius, Mihai, eu si Alex care a si conceput traseul dar care in final nu a mai putut veni. Drumul cu trenul l-am facut noaptea intr-o cuseta de 6 paturi pe care am cumparat-o in intregime ca sa fim siguri ca este loc suficient pentru 4 găligani cu 4 biciclete cu bagajele aferente si sa avem cat mai putin de negociat cu Nasul. Ajunsi in Suceava, unde trebuia sa schimbam trenul spre Putna, ne-a intampinat o bezna desavarsita. Intreaga gara era invaluita intr-un intuneric prin care misunau diferite forme dintre care 4 imbracate mai ciudat si cu biciclete incarcate. Spre dimineata a plecat si trenul nostru spre Putna, de unde urma sa incepem cu adevarat traseul.

Dar cum aceasta tura se dorea si una de documentare, nu puteam rata vizitarea celor mai vestite manastiri din nordul Moldovei. Prima pe lista a fost Putna binenteles. Am intrat cu piosenie in curtea manastirii unde a trebuit sa ne imbracam in niste halate asa cum aveam cand eram mic la orele de tamplarie. Nu pot spune ca mi-au revenit in minte amintiri traumatizante din acele vremuri, insa pot sa zic ca imi era cald. Manastirea, foarte frumoasa, identica cu toate celelalte manastiri vizitate ulterior. Unele erau insa mai colorate decat altele.

Am terminat vizita si am continuat drumul, urmand sa traversam raul Suceava spre nord pe un pod lung, suspendat, aflandu-ne in acest fel la doar cativa km de granita cu Ucraina. Radu tot insista sa mergem pana la granita sa punem mana pe ea, sa putem spune ca am atins cu roata bike-ului granita tarii. Am rezistat insa tentatiei si nu dupa mult timp am intrat pe drum forestier, spre Brodina de Jos.

Vremea era superba, un soare puternic ne incalzea hainele mulate, o senzatie nu chiar reconfortanta. Eram pe un drum judetean destul de circulat, larg si din acasta cauza nu prea umbros. Eram dupa o noapte intreaga de nedormit si cautam un loc acceptabil pentru a manca ceva. Am oprit la o terasa unde insa nu aveau decat prostii de mancat. Radu totusi a rezolvat problema cumparand de undeva din sat 8 oua, iar eu am rugat proprietarul terasei sa ne lase sa ni

le preparam. A fost amabil si 15 minute mai tarziu eu si Radu mancam doua omlete imese, asezonate cu branza si rosii.

Am plecat mai departe intrucat in aceasta prima zi a aventurii mai aveam doua manastiri de vizitat. Traseul continua in acelaasi stil prafuit, iar la o bifurcatie o luam la stanga pe un drum mai abrupt dar mai ingust si deci mai umbros. Din pacate pe parcurs Marius s-a tot plans de ceva dureri la genunchiul drept, dar am zis ca pana maine dimineata si dupa ce se mai incalzeste organismul ar trebui sa-i treaca. Am ajuns in final la asfalt si dupa cativa km am oprit la manastirea Moldovita. Aceeasi atmosfera calduroasa si plina de flori ne-a intampinat. Intrati in curte am observat ca de data asta nu mai aveam halate pentru a ne ascunde formele ci niste fuste... galbene!! Mihai, om serios, si-a scos pantalonii din bagaje si a intrat in manastire fara sa foloseasca garderoba pusa la dispozitie. Eu si Radu am decis sa vedem cum ne sta in fusta. Si uite asa umblam noi in tricou mulat de bicicleta, cu bocanci si in fusta galbena. Nu mai zic ca a mea mai era si scurta si imi venea pana la genunchi, dar ce sa-i faci, daca aceste capete luminate ale manastirii au considerat ca este mai decent ca barbatii sa mearga in fusta, cu gambele descoperite... atunci ne-am conformat.

Frumoasa manastire, la fel ca cealalta. Am luat din nou drumul asfaltului. Peisajul era frumos, desi ne aflam pe drum national. Destul de abrupt si cu serpentine in sa bazi multi si iarba verde. Din pacate Marius se simtea din ce in ce mai rau cu genunchiul, nu parea sa apara nici o ameliorare o data cu incalzirea muschilor.

Incet-incet se lasa seara iar noi trebuai sa ajungem cat mai curand la ultima manastire pentru ziua de azi, Sucevita. Toata urcarea pe DN nu a fost in zadar, am fost rasplatiti cu o super coborare, iar bagajele mari de pe bicicleta nu ne-au impiedicat sa gonim cu 60/h. Pe inserat am ajuns la manastirea Sucevita, unde si planuiam sa innoptam si tocmai la fix intrucat a inceput o torentiala din acelea de vara.

Nu se mai punea problema sa vizitam acum manastirea in sa cred ca vreo trei sferturi de ora ne-am rugat de maicute (binenteles costumati cu traditionalele fuste) sa ne cazeze si pe noi undeva in manastire. In final au vrut sa ne bage intr-un turn, foarte faina de altfel ideea, in sa cica nu mai fusese deschisa usa respectiva de luni de zile iar geamurile din interior erau sparte camera fiind plina de gainat de porumbel... In final nu s-a gasit nimic, dar totusi ne-au dus undeva la o casa ce apartinea de manastire si unde am putut ramane peste noapte. Foarte faina era toaleta aici, care se afla peste drumul national intr-o alta casa. Oricum, era o senzatie interesanta sa traversezi DN-ul la 11 noaptea cu prosopul intr-o mana si cu sapunul in cealalta pentru un dus cu apa fierbinte.

Ziua 2

In nici una din dimineti nu am reusit sa ne sculam prea de dimineata. Nu stiu dar parca eram in vacanta nu in misiune ☺ Era bine daca reuseam sa plecam pe traseul la 10.

Din pacate genunchiul lui Marius a cedat, asa ca in aceasta dimineata cu mare parere de rau a trebuit sa ne paraseasca. Si a facut bagajul si a plecat spre Radauti pentru a lua trenul spre Bucuresti.

Asa ca am ramas trei. Dupa masa de dimineata, spaghetti si iar spaghetti, am ramas dator cu vizitarea manastirii Sucevita. Ne-am imbracat in traditionalele fuste, verzi de data aceasta, si am inceput turul. Am vazut pe lumina cum arata turnul in care am fi putut dormi azi noapte. Va dati seama, sa fi dormit in unul din turnurile din zidul manastirii. Arata foarte bine pe exterior, dar se pare ca era dezastru pe interior.

Gata, calatorului ii sta bine cu drumul; ne-am aprovizionat cu ceva dulciuri de la un Magazin Mixt, si am pornit la drum. Daca am fi stiut noi ce ne asteapta astazi... probabil ca ne-am fi

intors acasa. Pe scurt insa am reusit in aceasta zi sa facem doar 17 km. Ne-am intors o scurta portiune pe drumul pe care coborasem ieri dupa care am intrat pe drumul forestier. Urmarind cu fidelitate traseul indicat de GPS, dar tinand cont si de hartile de hartie cu care ne consultam in permanenta, am apucat-o pe DJ177, un drum forestier ca oricare altul. Totul parea ok, vremea era buna, pasarelele cantau... Intr-un final drumul a inceput sa devina din ce in ce mai rupt, fapt care nu ne-a descurajat fiind obisnuiti cu asemenea imagini. Doar ca devenea din ce in ce mai rupt incat la un moment dat nu mai era, efectiv urcam acum direct prin padure. Pe GPS apareea ca am fi ratat mai devreme o bifurcatie insa toti trei eram siguri ca asa ceva nu s-a intamplat, deci am continuat cu incredere inainte, mai ales ca pe ecran era indicat ca intr-un final urma sa ne intersectam cu DJ177 pe care teoretic l-am pierdut.

Ce pot sa mai spun decat ca deja la ora asta impingeam bicicleta de 30 kg pe panta de 30 grade, pe teren plin de craci uscate, busteni, frunze. Si asta era o situatie blanda, mai tarziu panta a devenit de 40 grade, iar padurea atat de deasa incat crengile copacilor se intersectau trebuind sa ne strecuram printre ele zgariindu-ne. Marele noroc pe care l-am avut a fost ca tot timpul cat ne-am aflat in acea padure am avut semnal GPS, se stie ca daca nu ai deschidere buna la cer ai sanse sa nu prinzi nici un satelit. Avand semnal si stiind totusi unde suntem, vedeam pe ecran unde trebuia sa ajungem, undeva pe un varfulet, pe unde ar fi trecut DJ-ul.

La un moment dat insa nu am mai putut clinti bicicleta asa ca am dat jos toate bagajele si am urcat doar cu ele pana acolo unde trebuia sa fie drumul. Ajuns in varful pantei nu mare mi a fost surpriza cand am vazut ca nu era nici urma de drum ci o poteca veche si neumbata de ani de zile. Am aruncat bagajele si ne-am intors dupa biciclete. Nu am mai fi putut sa le gasim daca nu am fi coborat exact pe unde am urcat si am facut asta doar cu ajutorul GPS-ului.

Era deja tarziu, iar noi inca nu stiam unde suntem, desi „stiam”. O ploaie tot ne dadea tarcoale, se auzeau de departe tunete si tot speram sa treaca pe langa noi. Am pornit mai departe pe respectiva poteca, tinand drumul judetean care figura pe GPS. Totul trebuia sa fie ok, doar ca nu prea se potrivea cu realitatea de la fata locului. Cu multi ani in urma se vedea ca pe acolo a fost un drum, acum insa era iarba mare si busteni cazuti peste tot. Cel mai frumos a fost cand a trebuit sa traversam o portiune de 50 – 60 m plina cu urzici inalte de 2 m, noi fiind imbracati in haine subtiri de bicicleta. Am strans din dinti si ne-am aruncat inainte. Nu pot sa va spun ce senzatie usturatoare a fost. Era atat de puternica incat parca nu era. Din pacate Radu a cazut exact in mijlocul lor, dar dupa un racnet de „veselie” s-a ridicat si a plecat mai departe in cea mai mare viteza.

Norocul nostru de a ramane uscati nu a durat prea mult, o torentiala adevarata de vara ne-a invaluit, cu tunete si fulgere la cativa metri de noi. Dupa ce s-a mai domolit am continuat ajungand intr-un final la un monument. Da, era un monument ridicat in mijlocul padurii. Din nou teoretic ar fi trebuit de aici sa o luam la vale dar nici gand de asa ceva. Tot mergeam pe cuba de nivel asa ca intr-un final am decis sa coboram direct in jos pana am fi ajuns la un parau ce figura pe GPS. Pe acel parau urma sa coboram pana in Poiana Micului. Usor de zis, mai greu de facut. Va dati seama ca pana acum rar mai incalecam pe bicicleta, la fel si acum la vale printre crengi si bolovani. In final paraul devine vizibil, incepe sa curga apa prin el, dar asta nu era neaparat bine. Valea era ingusta iar noi trebuia sa coboram exact pe albie, albie care era plina de bolovani mari ce se rostogoleau plus apa prin care trebuia sa mergem. Pe masura ce coboram drumul devenea tot mai accidentat. Ma gandeam daca mai iesim vreodata din padurea asta, deja se inserase iar pe intuneric ar fi fost si mai dificil. Nu are rost sa mai detaliez, a fost groaznic. Intr-un final dam peste o urma de drum de TAF (tractor articulata forestier). Cu moralul ceva mai ridicat si deja putand sa mergem pe biciclete, incepem o coborare abrupta. Drumul devenea din ce in ce mai accesibil si in final, exact la lasarea intunericului, am iesit din padure.

Mai un gard, mai o casa, mai o bisericuta, gata, am ajuns in sat. Cautam acum un magazin satesc si o gazda pentru aceasta seara. Din fericire le-am gasit pe amandoua la primul si singurul magazin care mai era deschis. Trebuie sa spun ca dupa chinul pe care l-am indurat in acea zi, am gasit o gazda cum nu se poate mai ospitaliera. Ne-au chemat la ei acasa, ne-au incalzit apa la boiler, ne-au dat sa mancam (mie mi-au dat chiar si un siret de rezerva pentru bocanc), am putut admira animalele din grajd, ca deobicei Radu nu se mai oprea din pozat si mangaiat vacute, ne-au cazat in sura lor, a fost minunat.

Am dormit bustean, dar cu intreruperi datorate ghionturilor pe care trebuia sa i le aplic lui Mihai pentru a lasa sonorul mai mic. Dimineata gazda ne-a pregatit un mic-dejun traditional de la care nu a lipsit laptele. Cu greu ne-am dezlipit de lenea care ne prinsese insa aveam inca mult drum de facut.

Ziua 3

Dupa cei doar 17 km facuti ieri, astazi trebuia sa ajungem pana in muntii Bistritei si mai aveam si doua manastiri de vizitat. Ajungem la manastirea Gura Humorului si apoi la Voronet. Aici mi-a placut, am avut fusta albastra cu bulinute albe. Se pare ca Voronetul este una din cele mai popularizate manastiri, cu al ei „albastru de Voronet”. Fromoasa si linistitoare, dar pentru un ochi neantrenat ca al nostru, toate sunt cam la fel.

Vremea era foarte frumoasa, intotdeauna curtile manastirilor erau pline de flori, iar noua ne venea sa ne culcam pe iaba verde. Doar Mihai ne reamintea ca avem un program de respectat. Am continuat traseul pe drum national; asta imi placea, dupa ce umblam pe coclauri, urcam drumuri forestiere pe albiile raurilor pana cand raul disparea, ajungeam in pas dupa care coboram pa albia altui rau, in final ajungeam iar la asfalt pentru a trece in urmatorul masiv montan.

Si iata prima pana. Radu a trebuit sa ne faca ciste cu o pauza neprogramata dar foarte bine venita. In timp ce el se murdarea noi mai faceam misto de el sau efectiv stateam si ne bucuram ca eram la munte.

Continuam drumul spre Brosteni, satul scolii lui Creanga si la un moment dat ajungem la niste ruine. Pareau de fapt niste constructii din „Aliens”, o fabrica bombardata sau asa ceva. Pe masura ce ne apropiam se vedea cat de distrus era locul asta. Nu ne-a venit sa credem cand am aflat ca fabrica functioneaza, ca defapt prelucreaza minereu de cupru, transformandu-l intr-o pasta care mai apoi pleaca in China. Investitii minime, profit probabil mai mare...

Depasim acest loc ingrozitor, pentru ca altfel zona era foarte frumoasa si ne continuam drumul spre Neagra, satul in care trebuia sa inoptam. In final ajungem la un canton si dupa ceva negocieri ne lasa sa dormim in „camera de protocol”. Suna cool, doar ca nu era decat o camera curata, complet goala. Era cred ora 9 seara. Era un miros incredibil de iaba verde combinata cu fan uscat. Era superb, aproape ca imi venea sa ma culc afara sub un sopron. Am vorbit cu gazdele si am reusit sa facem dinnou rost de lapte care cu paine si spaghete, combinat cu mirosul relaxant de iarba, ne-au mers la inima. Pacat ca Mihai nu se putea bucura alaturi de noi; el fiind obisnuit sa nu manance seara, cum ajungeam la finalul zilei se culca aproape imediat dupa care la prima ora dimineata era in picioare.

Ziua 4

Dimineata. Soare, iarba verde, gazulite si patru vitei care alergau si se jucau in curtea din spatele casei. Deja dupa trei zile de vreme buna am inceput sa ne bronzam ca tractoristii si ne gandeam ca soarele asta o sa tot accentueze manecutele scurte.

Am pornit la drum mergand pe valea raului Neagra, azi trebuia sa ajungem in zona Bilbor, Tulghes. Pacat de peisajul superb, tot timpul ni se amintea de exploatarile forestiere, indiferent de

muntii in care ne aflam. Ne intersectam cu tiruri intregi cu busteni, iar TAF-urile coborau din munte pe pante de 30 grade tragand dupa ele manunchiuri de busteni de cate 30 m, impresionant de altfel. Drumul nostru devenea tot mai abrupt pana cand am ajuns din nou sa impingem la bicle. Am ajuns in pas pe o vreme placuta, soare si un cer albastru cu norisori care azi nu anuntau vreo ploaie. Coborarea a fost ca de obicei fun. Viteza viteza pana cand au inceput baltile si noroaiele. Nu erau chiar asa de mari insa nu erau nici pe departe ce avea sa fie in ziua 8, baie de noroi! Dupa o scurta pauza si ceva cules de zmeura, am ajuns in Tulghes. Fiind o seara cu cer senin, o lumina rosiatica si calda ne lumina drumul, pana cand pentru a nustiucata oara ne-am oprit la magazinul satesc. Am luat si un pepene pe care l-am mancat chiar acolo, la „botul calului”. Apucam din nou pe drum forestier si intram in modul de cautare sura pentru dormit. Nu reuseam sa identificam nici o casa sau sura mai deosebita, iar satul parea ca se termina. Asa ca intram in ultima casa din sat si dupa 5 – 10 minute de discutii suntem primiti in sura. A fost destul de retinuta la inceput gazda, dar in final am primit si lapte si apa calda pentru spalat picioare.

Sura era faina, plina cu fan. Avea doua porti mari de lemn prin care un car incarcat putea intra pe o parte si iesi pe cealalta. A doua poarta dadea in curtea din spate, curte care dadea spre padure. Gazda ne-a spus ca este foarte recomandat sa dormim cu portile inchise intrucat noaptea mai vine ursul. Cooo! Am spus ca am primit si apa calda insa doar eu, ca Radu si Mihai au preferat sa se spele la rau, ca barbatii adevarati. Oricum, gazda a ras de ei. S-a lasat seara si frigul, ne-am bagat in sacii de dormit si dusi am fost.

Ziua 5

Inca o dimineata superba. L-am rugat pe Mihai, care de obicei se trezea in fiecare zi al 7, ca dimineata sa deschida poarta spre curtea din spate pentru ca sa simtim aerul proaspat cu mireasma de iarba. Stateam in sacii de dormit cu Radu si ne uitam parca la televizor, la iarba verde si la padurea sin spatele casei.

Fara graba „ne-am dat jos din pat” pe la 10, moment in care Mihai era deja demult gata de drum, insa acum statea la soare si era „idle”. Rezolvam si noi micul dejun, umplem rezervoarele cu apa si la drum. Nu stiu de ce in fiecare zi urcarile pe care le aveam de facut erau din ce in ce mai abrupte. Iar impingeam la bicicleta si parca am inceput mult mai deverme decat de obicei. Am ajuns in pasul Balaj, iar drumul aparea frumos asa cum iese din copaci pentru ca apoi sa se piarda in padurea de pe cealalta parte a muntelui. Era o zi mai racoroasa cu ceva mai multi nori pe cer insa numai bine pentru efort sustiut. Pe drumul de coborare am trecut pe langa Izvorul Tosorog si pe langa fabrica de imbuteliat apa Carpatina. La Tosorog era ceva care semana a izvor insa apa nu era acidulata. Oricum, apele astea minerale in general sunt plate la izvor.

In final am ajuns din nou la asfalt si la kilometrul 300 al expeditiei. De aici urma sa o luam spre Biczul Ardelean si Valea Rece din nou pe drumuri forestiere presarate din loc in loc cu stane si oi. Pe la mijlocul zilei am ajuns intr-o zona foarte deosebita. Era o zona deschisa, un fel de platou la 1000 m insa strajuit de munte mai inalt. Era o atmosfera extrem de calma si o liniste desavarsita. Aici am folosit pentru prima data lentilele foto wide angle, pentru ca vroiam sa cuprind cat mai mult cu „privrea”, sa vad in poze asa cum vedeam in realitate. Din loc in loc erau cateva case si ma gandeam cum traiesc acei oameni intr-o zona atat de izolata. Binenteles nu putea lipsi o bisericuta din peisaj. Situata pe un deal langa drum, ceva mai simplu si intr-un cadru mai frumos nu am mai vazut nici o data. Ne avand mai mult de 4x4 m si fiind in intregime din lemn, era amplasata intr-o curte mica in care era si un cimitir cu morminte vechi. Biserica era deschisa asa ca am intrat si ne gandeam ca bine am fi dormit la noapte acolo; din pacate inca mai era lumina afara asa ca trebuia sa ne miscam.

Cu parere de rau am plecat din acest colt de rai, dar seara se facea simtita, iar pe la ora 8 inca eram pe forestier in urcare. Dar cum vara se innopteaza tarziu iar seara este calduroasa, era o adevarata placere sa urci in lumina slaba a soarelui care apunea. Am ajuns si in pas si dupa o scurta pauza si o ciocolata am purces la bine-meritata coborare. Si am coborat cale lunga, de parea ca nu mai ajungem vreodata la asfalt. Am continuat apoi dorind sa ajungem in primul sat intrucat era deja noapte, iar noi eram nemancati cam de multa vreme. La un moment dat dupa o curba, se zaresc siluetele unor acoperisuri mici. Era un camping asa ca am franat brusc si am intrat in curte. In aceasta sera am fost norocosi. Nu doar ca am dormit in paturi, dar am facut dus, am dat barba jos, am baut bere si am mancat mancare normala. A! Si am dormit fiecare in casuta lui, am reusit sa dorm!! Nu mai era nimeni langa mine din cauza caruie sa vibreze sacul de dormit ☺ Se pare ca norocul era de partea noastra intrucat aceasta improspatare a venit exact la mijlocul expditiei.

Ziua 6

Prima zi in care trebuia sa ne trezim cat de cat la o ora fixa intrucat nu dormeam in sura noastra ci in casute care trebuiau eliberate la o anumita ora. Oricum, dupa un somn atat de profund ma puteam trezi si eu al 7. Dar ne-am trezit la 9. Dupa un mic dejun pe jumatate unguresc, am plecat mai departe spre Eghersec si Valea Uzului. Nu a trecut mult si am lasat in stanga asfaltul, intrand pe drumul forestier. La inceput nu e asa frumos in general. Drumul ce trece prin satul care este la sosea nu este asa pitoresc, insa cu cat te apropii de marginea sa devine din ce in ce mai frumos. Deja cand am iesit din sat eram undeva sus, drumul serpuind pe coasta dealului de unde venea miros de iarba incalzita de soare, iar oitele se uitau mirate la noi.

Desi drumul devenea din ce in ce mai ingust si cu sleauri de la noroi intarit, nu lipseau din cand in cand camioanele care carau lemn la vale. Intr-un final ne intalnim cu un alt grup de turisti care venea din sens opus si dupa o scurta conversatie si consultare de harti ne-au spus ca mai departe drumul e rupt si ca nu prea avem cum sa trecem. Noi am chicotit spunand ca deja avem experienta in traversarea de zone imposibile, iar daca macar o urma de drum se vede, deja puteam sa mergem doar cu o mana pe ghidon ☺

Dupa aproximativ o ora drumul devenea intr-adevar abrupt si era atat de afundat in teren datorita torentilor de apa care in timpul ploilor curgeau chiar pe el incat malurile drumului erau de 3 metri inaltime si aproape ca se arcuiau pe deasupra noastra. Traseul pana sus in pas a fost tot mai abrupt, timp de 2 – 3 ore nu am facut decat sa impingem bicicletele prin padure dupa care brusc am iesit in platou. Fiind in zona descoperita iarba creste aici mult mai repede iar drumurile forestiere mai ales daca nu sunt circulate prea des, se disting mai greu. Am consultat harta, am consultat GPS-ul dupa care Radu a insistat sa nu coboram direct la vale pe partea cealalta a muntelui ci sa o luam la stanga tot la deal. Nu a fost urat ca peisaj insa peste o ora eram exact in acelasi loc ca la inceput. Aceasta plimbare a ramas sub denumirea de „Bucla lui Radu”. Un pic ofuscati am coborat la vale pe unde trebuia sa o luam de la bun inceput si nu dupa multa vreme a trebuit sa traversam un. Oricum, orice rau care nu depaseste ca adancime pedalierul bicicletei, puteam sa-l traversam fara sa ne dam jos. Apoi am decis sa-mi schimb placutele de frana pentru ca urmau multe alte coborari si nu prea ma mai puteam baza pe frana fata.

Continuam spre Eghersec pe un drumulet afundat in pamant, care devenise deja albia unui paraias. Se mergea bine in plus pedaland prin apa ne-am mai spalut si noi rotile. Drumul a mai durat 2 – 3 ore, iar oamenii pe care-i intalneam ii intrebam cum este mai departe si toti ne vorbeau de un loc numit „Tabara”. Cum era destul de tarziu, era aproape sigur ca acolo vom inopta.

Chiar la lasatul intinericului si imediat dupa granita dintre Bacau si Harghita, pe valea Uzului, am ajuns la asa numita Tabara. Un complex de cladiri cabane, foarte bine facute, dar nefolosite sau puse la conservat. Poarta nu era incuiata dar nefiind nimeni in preajma am decis sa mai asteptam putin si nu dupa mult timp a aparut paznicul, care era defapt o ea. Ne-a invitat inaintre si am putut sa ne instalam intr-o camera din spate, cu tot cu bicicletele langa paturi. Am intrat in vorba si ne-a povestit ce viata si ce activitate era aici pe vremuri. Campusul fiind alcatuit din 5 – 6 cladiri masive cu dormitoare, sala de mese, laboratoare, grup electrogen, teren de fotbal, care toate spunea ea, ar putea functiona oricand la capacitate maxima. Se organizau tabere pentru studenti cu laboratoare de botanica si chimie in aer liber. Peste tot insa buruienile invadasera cam tot ce se putea. Acum eram doar noi patru, seara, intr-o liniste deplina, foarte trist. Ne-a mai povestit cum ca in Al doilea razboi mondial s-au dat lupte sangeroase pe versantii din zona si ca tot timpul se mai gasesc cartuse sau proiectile neexplodate. La 100m de Tabara fiind si un mic cimitir pentru soldatii cazuti aici in perioada 1916 – 1918 si 1944.

Se facuse tarziu asa ca am revenit in camera si am pregatit spaghetti. Pe o masa afara am vazut o colectie de 20 – 30 borcane cu bureti pusi in otet, iar la rugamintea noastra dna paznic a fost bucuroasa sa ne ofere un borcan. Nu prea se potriveau cu spaghetti cu sos de rosii dar la foamea pe care o aveam au fost delicioși.

Ziua 7

A doua zi dimineata din nou soarele ne-a intampinat cu un zambet mare si calduros. La ora la care ne-am trezit eu si Radu, Mihai era deja mancat, spalati si gata de drum. Deabia acum am putut vedea imensitatea acestui campus si cat de in paragina era lasat. Chiar si asa, era inca apa curenta la robinete. Inainte de plecare am gasit niste ulei de masina asa ca am lubrifiat lantul, intrucat incepuse sa aibe o frumoasa culoare ruginie, operatiune pe care o mai facuse-m de 2 ori pana acum. Se pare ca la utilizare intensa uleiul fin de bicicleta nu rezista prea multe zile.

La drum. Poiana Lobert, Apa Rosie, Lemnia, urmau pe traseul nostru. A urmat o portiune deosebita, aflandu-ne la aproximativ 1000m altitudine, vegetatia inalta era rara, iar drumul nu mai era cu pietris ci mai degraba ca in Dobrogea, de pamant si deseori nisipos. Pedaland prin aceasta zona descoperita puteai sa vezi mult in zare drumul care serpuia printre dealuri. Am trecut pe langa izvorul Apa Rosie, dar pe cuvint daca era rosie, probabil ca a fost atunci cand a fost descoperit. Incet-incet am inceput sa coboram spre Lemnia si spre drumul national, asfalt.

Ajungi in civilizatie a trebuit sa ne oprim undeva la un magazin mixt pentru a ne reface stocurile de ciocolata, conserve iar Radu sa-si continue cura de inghetata ieftina. Vremea era si azi superba, iar bronzul de pe maini si picioare era groaznic de pronuntat, bine ca nu trebuia sa mergem la plaja prea curand. Dupa 10 – 20 km parisim asfaltul pentru a continua pe drumul de pamant. Eram acum la o altitudine mica si deja nici nu mai eram la munte. Pe dealuri se vedeau lanuri de grau iar combinele lucrau din greu pentru a termina treaba pe lumina. Oricum, era o imagine diferita fata de ce vazuse-m pana acum iar spicul graului se vedea foarte frumos in lumina slaba a soarelui care apunea.

Dupa o vreme ajungem iar la asfalt, pe un drum national care urma sa treaca in judetul Vrancea. Acest drum national insa, ca multe altele din tara noastra dezvoltata, a devenit forestier. Lat nu zic, ba chiar bun calitativ, adica pietris fin iar eventualele gropi erau plombate. Unde ati mai vazut voi drum forestier cu gropi reparate. Era deja noapte cand in departare se auzeau tunete, iar o ploaie parea iminenta. Din pacate eram pe drum si nu stiam inca unde vom inopta. A inceput si coborarea si eram deja cu ochii in patru pentru a zari in bezna un loc de intins sacul de dormit. Ghinion insa, in timpul coborarii am facut pana, dar nu ne puteam opri pana cand nu gaseam ceva. Am mers 2 – 3 km pe janta pana cand am zarit pe stanga o sura. Din pacate insa era deschisa,

fara pereti, dar cu fan pe 3 niveluri care ajungeau pana aproape de acoperis. Terenul era ingradit cu un gard cu tepi ascutiti iar pe poarta statea scris „Atentie, teren otravit”. Great, ce facem, mergem mai departe sau dormim pe teren otravit... Am precauti si am inceput sa studiem sura. Pot spune ca ne-am instalat foarte bine, bicicletele erau aruncate in primul nivel de fan, eu si Mihai la nivelul doi, iar Radu s-a dus la nivelul 3, putin cu capul in tavan. Nici nu se putea sincronizare mai buna, la 5 minute dupa ce ne-am instalat a inceput ploaia cu tunete si fulgere.

Se stie ca nu se doarme prea bine in fan mult, nu sta bine nici izoprenul nici sacul de dormit, toate aluneca exact in directiile in care nu trebuie. Reusesc totusi sa ma instalez stand undeva inchinat la 15 grade, insa era bine, priveam direct afara, iar fulgerele imi permiteau sa vad un triunghi de lumina prin deschizatura acoperisului. Era o senzatie placuta, din cand in cand mai ajungea o picatura de apa pe mine iar o briza racoroasa imi racorea fata in timp ce eu admiram jocul de lumini si ascultam ploaia pe acoperis. In timpul noptii Mihai a fost nevoit sa-si modifice pozitia de 2 – 3 ori si aproape ca ajunsese sa stea sub picioarele mele. Oricum, nu a sfrait, dar nici nu cred ca a dormit prea mult.

Ziua 8

Ziua cosmarului cu noroi. Totul a inceput foarte frumos. Soarele stralucea la fel de vesel ca pana acum, am reparat pana si urma sa plecăm sa cautăm un loc cu izvor pentru a putea manca de dimineata. Drumul forestier a inceput cu ceva baltoace, dar nimic nu ne pregatea pentru crima noroioasa ce avea sa vina. Din cauza ploii de azi noapte si a TAF-urilor si camioanelor care carau lemn la vale, drumul era in mare parte cu sleauri adanci pline cu noroi. Nu ne-am descurajat insa, trebuia azi sa traversam muntii Vrancei. Doar ca natura nu a tinut cu noi. Noroiul devenea din ce in ce mai adanc si pe portiuni din ce in ce mai lungi. Efectiv nu aveai pe unde sa-l ocolesti sau fiind atat de lungi portiunile, nu puteai sa ti iei avant si sa speri ca poti trece. Era atat de adanc incat trecea de butuci. Era o pasta cum nu am mai vazut, pamant amestecat cu apa, motorina si ulei de tractor. Trei patru ore ne-am chinuit sa ajungem mai sus pe acest drum, unde exploatarile nu mai erau atat de intense drumul fiind mai bun.

Am ajuns undeva unde parea ca drumul se termina insa se vedea ca totusi continua undeva pe o panta de aproape 45 grade, o urma clasica de TAF. Din pacate nici vremea nu a mai tinut cu noi, ploaia a inceput, iar tunetele le simteam la 10 – 20 metri de noi. Apa a inceput sa curga in valuri la vale peste drumul care devenea tot mai abrupt, iar noroiul era din ce in ce mai adanc, deja nu prea mai merita efortul. Am incercat sa mai urcam vreo 30 minute insa aproape ca stateam pe loc. Nu se mai putea continua, noroiul curgea in valuri, trebuia sa impingem la deal prin apa bicicletele, daca am fi ajuns in zona deschisa fulgerele erau la doi pasi, asa ca am facut cale intoarsa.

Ne gandeam ca la vale trebuie sa fie mai usor, din pacate insa ne cam lasau franele. Ne-am adăpostit sub un sopron prin care ploua iar Radu si Mihai am trecut la schimbatul sabotilor de frana. Eu stateam putin mai bine avand disc pe fata. Ploaia a incetat insa acum nu puteam sa coboram prea repede pentru ca trebuia sa folosim calcaiul ca frana de urgenta. Am ajuns iar la zona de noroi imposibil si daca la dus am reusit sa scap cat de cat acum mi s-a oprit bicicleta exact in mijlocul amestecului de motorina cu noroi, piciorul drept intrand foarte usor pana la genunchi. Deja nu mai conta. Mihai era mult in fata, el trecea cu viteza prin orice. Radu radea, nici la el nu mai conta. Am gasit la un moment dat niste sleauri cu apa peste genunchi unde Radu a tinut neaparat sa pozeze in cele mai deosebite pozitii.

Dupa acest botez al noroiului, am ajuns in cele din urma inapoi la drumul national. Ploaia tocmai incetase, soarele stralucea iar din asfalt iese un abur placut in lumina zilei. Foarte frumos... nu putea sa fie asa pana treceam si noi muntii?! Ne schimbam in haine ceva mai curate si

continuam la vale spre Lepsa. Aceasta localitate, Lepsa, se vrea a fi o mica statiune in devenire. Foarte multe vile construite si multe altele in constructie. Multi turisti si foarte multe masini scumpe. Se pare ca aceasta zona va deveni foarte cautata. Fiind deja ziua 8 a turei, Mihai trebuia sa fie in Bucuresti a doua zi asa ca el a continuat drumul pana in Focsani, inca 80 km, ajungand undeva pe la 2 noaptea. Un adevarat person de steel.

Radu si cu mine am inceput sa cautam o cazare, dar printre zecile de pensiuni si vile nu am gasit nimic liber. Fiind targ in seara respectiva, Radu a avut ideea sa cautam niste tenisi sau espadrile ieftine, pentru ca bocancii din picioare nu erau mai mult decat niste bulgari de noroi uscat. Am gasit espadrile, niste jafuri de 80 mii, dar erau uscate si curate si impreuna cu ciorapi noi eram gata sa reincepem cautarea de cazare. Toate bune doar ca espadrilele astea imi erau cu vreo doua numere mai mici si cum nu imi mai taiase-m unghiile de 8 zile va dati seama ce placut era sa umblii in ele. Gasim in final si cazare, modesta asa cum ne place noua, intr-o casuta taraneasca simpla. Era deja noapte cand am iesit inapoi pe strada, cat de cat curatati si improspatati, cautand un loc unde sa mancam. Am aflat ca in capatul satului ar fi un restaurant si mare greseala am facut ca nu am luat bicicletele, era frig si ma dureau degetele de la picioare ingrozitor. Radu insa nu mai putea merge cu bicicleta din cauza unor incompatibilitati ce au aparut intre fundul sau si saua bicicletei.

Intr-un tarziu am ajuns la restaurant si ne-am facut plinul ca de obicei dupa o astfel de tura, gratar, bere salata si tot ce reuseam sa mai bagam in noi. Intorsi la casuta am mancat in curte pe banca si penenele cumparat mai devreme dupa care ne-am culcat, expeditia noastra luand sfarsit.

Ziua 9

Ziua noua a turei, pentru astazi nu mai trebuia decat sa ajungem in Focsani de unde luam trenul spre Bucuresti. Dupa un mic dejun la acela restaurant am pornit pe drumul asfaltat, cand la deal cand la vale. Ar fi trebuit ca la vale sa fie fun dar din nou trebuia sa mergem preventiv pentru ca franele erau foarte slabe. Butucii bicicletei lui Radu se auzeau cum macina bilele rulmentilor din interior si speram sa mai reziste macar pana in Focsani.

Dupa patru ore ajungem. Pe drum am mai oprit de cateva ori cumparand cate un pepene si mancandu-l direct acolo, pe marginea santului.

Gara din Focsani, soare si o cladire noua cu termopane si aer conditionat. Noi aratam ok, ne mai curatase-m, insa pe biciclete nu se mai vedea vopseaua originala. Ne gandeam cum o sa urcam in tren bicicletele si coburile pline de noroi, trebuia sa stam cumva in ultimul vagon.

Peste o ora eram in tren, privind sinele pe geamul usii din ultimul vagon. Era inca una din acele seri frumoase si calduroase de vara, iar expeditia noastra se inchieia se adevarat. Ideea initiala era ca din muntii Vrancei sa trecem spre Nehoiasu in muntii Buzaului, insa ploaia si noroiul ne-au determinat sa facem cale intoarsa, iar finish-ul sa fie in Focsani.

Per total am facut 618 km traversand intreg masivul Carpatilor Orientali, ratand doar Muntii Ceahlau si Muntii Rodnei, care insa vor fi facuti cu urmatoarea ocazie. Avand acum cu ce sa compar tura asta, cu cea facut anul trecut in Apuseni, pot spune ca nu sunt la fel de incatat. A fost foarte frumos si mult mai deosebit si divers peisajul in aceasta tura, dar parca anul trecut a fost mai frumos...

Cine stie unde ne vor mai purta anul viitor rotile bicicletelor noastre, planuri sunt doar sa avem timp sa le punem in aplicare pentru ca pe masura ce timpul trece acest tip de aventura devine din ce in ce mai greu de realizat.

Traseul:

Ziua 1: Muntii Obcinele Bucovinei - manastirea Putna, Brodina, Dubiusca, Argel, manastirea Moldovita, manastirea Sucevita - 102 km

Ziua 2: Poiana Micului - 17 km

Ziua 3: manastirea Gura Humorului, manastirea Voronet, Bucsoaia; Muntii Bistritei - Brosteni, Neagra - 80 km

Ziua 4: Glodu, Bilbor, Rachitis, Capu Corbului, Tulghes - 66 km

Ziua 5: Muntii Hasmas - Pasul Balaj, Telec, Bicazul Ardelean, Bicaș Chei, Damuc, Huisurez, Valea Rece, Faget-Ghimes - 62 km

Ziua 6: Muntii Ciucului - Palanca, Cadaresti, Cosnea, Eghersec, Valea Uzului - 60 km

Ziua 7: Muntii Nemira - Gura Barzautei, Poiana Lobertz, Apa Rosie, Lemnia, Ojdula, Gresu - 87 km

Ziua 8: Muntii Vrancei - Valea Putei 1100m abandon conditii meteo-namoloase dure. Retur Lepsa - 64 km

Ziua 9: Lepsa, Focsani - 80 km

Total: 618 km, 9 zile

Foto: Dan Mazilu si Radu Puscasu. **Text:** Dan Mazilu